

บ้านไร่สายสวาท

บทที่ 8

รถพิคอัพเก่าเลี้ยวออกจากถนนใหญ่เข้าสู่ถนนสายเล็กที่ตัดเข้าสู่ทางไปไร่ “สายสวาท” ถนนทางไม่เรียบทำให้รถแล่นไปได้อย่างช้าๆ สองข้างทางเป็นไร่นาที่ว่างเปล่า ไม่มีเสาไฟฟ้าหรือสื่อคมนาคมใดๆ มันเงียบและเปลี่ยว

คนร่างใหญ่ที่นั่งอยู่ข้างเธอนิ่งเงียบ ถ้าไม่ใช่หมดแรงเพราะพิษไข้ก็คงจะกำลังจมอยู่กับความรู้สึกนึกคิดที่สับสนและเลือนราง แม้กระนั้นเขาก็ขยับตัวในทันทีที่เห็นรถคันหนึ่งจอดขวางอยู่กลางถนน ไม่ไกลออกไปข้างหน้า

สายชลชะลอความเร็วทันทีก่อนที่จะหยุดรถ
“รถใครมาเสียขวางทางอยู่ก็ไม่รู้” เธอพิมพ์
“ดูไม่ดีเลย คุณต้องระวังตัวให้พร้อมไว้”
คนนั่งข้างๆ เตือนด้วยน้ำเสียงจริงจัง แต่ว่าเธอกลับเห็นเป็นเรื่องไร้สาระ

“เหลวไหล นี่ไม่ใช่สนามรบนะ”

อีกฝ่ายหนึ่ง เธอกดแตรยาวๆ ครั้งที่หนึ่ง... สอง และสาม
เงียบ...

เธอชะเง้อคอมอง “ยอดดูให้ดีๆ ซิ ดูเหมือนยังกับมีใครนอนอยู่ที่ถนนทางด้านโน้น รถมันบัง มองเห็นไม่ชัด”

เขาตอบว่า “คิดว่าใช่”

“เกิดอะไรขึ้นนะ มีใครบาดเจ็บหรือเปล่าก็ไม่รู้ ใครรถเสียแล้วเลยเป็นลมล้มอยู่กลางถนนหรือเปล่า”

“ผมจะลงไปดู” เขาตัดสินใจ บอกเธอว่า “คุณสายชลอย่าดับเครื่องนะ เข้าเกียร์ถอยหลังไว้ ถ้าเห็นอะไรผิดปกติคุณถอยรถออกไปที่ถนนใหญ่ให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้”

“ยอดก็...”

“ทำตามที่ผมบอก..!”

เสียงสั่งเฉียบขาด สายชลครั้นจะขัดจึงใส่เกียร์ถอยหลังแล้วหันไปพยักหน้า

“เอาละ เรียบร้อยแล้ว”

ร่างสูงที่หนาแน่นเปิดประตูก้าวลงไปแล้วก้าวเดินอย่างระมัดระวัง สายชลอยากจะทำ “ประสาธ” เธอมองตามจนร่างนั้นเดินไปจนถึงรถคันนั้น เขาหันกลับมาอย่างกังวลก่อนจะเดินต่อไปยังร่างของคนที่เขาเห็นนอนอยู่บนพื้นถนน ทำทางระมัดระวังจนหญิงสาวนึกขำ แต่แล้วเธอก็ต้องตกตะลึง ร่างที่นอนอยู่นั้นกลับพลิกตัวว่องไว ผุดลุกขึ้นพร้อมกับจ่อปืนจ้องตรงพอดีกับใบหน้าของชายหนุ่ม

สายชลเป็นสาวกรุงมองโลกสวยใส ไม่เคยพบเหตุการณ์เช่นนั้นมาก่อน จึงทำอะไรไม่ถูก เธอเห็นยอดชะงักหันขวับมา เหมือนจะบอกให้เธอหนี เธอปล่อยคลัทช์พร้อมกับเหยียบคันเร่ง รถถอยพรีด... แล้วก็... เบรก ก็เขายังอยู่ที่นั่น มีปืนจ่ออยู่ตรงหน้า เธอจะขยับรถหนีเอาตัวรอดไปได้อย่างไร

ยังไม่ทันจะทำอะไรร่างบึกบึนของชายฉกรรจ์อีกสองคนไม่รู้ว่ามีผลออกมาจากที่ไหนก็พรวดเข้ายึดหน้าต่าทั้งสองด้าน ปืนสั้นหยาบๆ สองกระบอกหันปลายมาทางเธอ

“นายมุ่ง..!” เธออุทานเมื่อเห็นหน้าอีกฝ่าย

ฝ่ายนั้นยิ้มอย่างจงใจก่อนจะแสดงถึงความมีชัย

“สบายดีหรือครับคุณสายชล”

เขาเปิดประตูรถให้ สายชลจำต้องก้าวลงอย่างจงใจ ชายอีกคนหนึ่งกุม “เชลย” ร่างสูงเข้ามาสมทบ

“นายมุ่งจะทำอะไร รู้ตัวหรือเปล่าว่าไม่ควรจะทำอย่างนี้”

เธอต่อว่าด้วยท่าทีที่ปราศจากความเกรงกลัว นายมุ่งหัวเราะขบขัน

“คุณสายชลทำท่าเหมือนกับว่ายังเป็นเจ้านายผม เข้าใจเสียใหม่มะครับ ตอนนี้คุณไม่ใช่เจ้านาย คนมีปืนต่างหากที่เป็นนาย”

สีหน้าของเธอเผือดลง “นายมุ่งต้องการอะไร”

“ผมต้องการตัวคุณสายชล”

เป็นคำตอบที่จงใจก่อกวน นายมุ่งยังคงไม่หายที่เธอทำให้นายเชษฐังโทษเขาอย่างรุนแรงต่อหน้าคนงานที่เคยอยู่ภายใต้คำสั่งของเขา สายดาที่มองขึ้นลงตลอดร่างทำให้คนถูกมองตัวเย็นวูบ

“จะบ้าหรือ กล้าดียังไงถึงได้พูดอย่างนี้”

“ถ้ามุ่งบ้า ก็บ้าคุณสายชล” เขายักคิ้วหลีวตา สีหน้าบอกว่า

เป็นต่อ

สายชลนิ้วหน้าอย่างขุ่นใจ “ระวังกิริยาหน่อยนะ นายมุ่งฉันไม่ใช่เพื่อนเล่นของเธอ เอาละ ถ้าเธอต้องการเงินก็หยิบเอาไปซิ มันอยู่ในย่ามข้างในรถ”

ฝ่ายนั้นหัวเราะคล้ายขบขันหนักหนา

“ผมจะสนใจเงินทำไม ในเมื่อตอนนี้ผมมียิ่งกว่าเงินอยู่ในมือ
คุณสายชลครับ ที่มุ่งอยากจะได้คือเมียสวยๆ สักคนหนึ่งต่างหาก...”

สายชลผงะ หน้าซีดอย่างตกใจ

“ผมจะพาคุณไป อย่ากังวลใจไปเลยครับ ผมจะดูแลคุณอย่างดี
จะไม่ปล่อยให้คุณต้องลำบากตรากตรำเลย”

“นี่...” เธอพูดไม่ออก ทั้งโกรธและหัวงันแล้ว “นายจะบ้าแล้วนะ
ฉันไม่ไปกับนายหรอก ไม่ยอมไปเด็ดขาด”

“อย่าขัดขืนให้มากเรื่องเลยดีกว่า ยังไงๆ คุณก็สู้ผมไม่ได้ ผม
ไม่อยากให้มีการบาดเจ็บ” สัมเสียงเขากลับอ่อนลงอย่างวิงวอน

“ไปกับผมเถอะ ผมไม่ทำร้ายคุณหรอก แล้วผมจะพาคุณกลับมา
หากว่าคุณต้องการ”

“ฉันไม่ไป” เธอขึ้นเสียง

ประกายตานายมุ่ง วาววาบขึ้นด้วยโทสะ เขาก็มลงมาหาเธอ

“ทำไมอีก ถึงยังงี้ คุณก็ไม่ได้เกลียดผม คุณอึ้งชลีพูดเสมอ
ว่าคุณสายชลรักผม”

“เผียะ..!” ฝ่ามือเล็กบางตวัดฟาดเข้าที่ใบหน้าของคนที่ไม่แสดง
ท่าที่จางจ้วงอย่างแรง จนใบหน้าที่ยิ้มยิวยวนพลิกไปข้างๆ

“นี่คงบอกได้ว่าฉันรู้สึกยังไง”

“คุณสายชล..!” นายมุ่งตาพว้า คำรามอย่างเดือดดาล แม้
พยายามกลั้นโทสะแต่ดวงตากลุกวาวราวกับจะแผดเผาบางๆ ตรงหน้า
เน้นถ้อยคำอย่างหมายมาด “ไว้ถึงเวลาก่อนไอ้มุ่งจะคิดบัญชีให้คุ้ม...
ไปขึ้นรถ..!”

น้ำเสียงสั่งสอนทำยดั่งเจียบขาดพร้อมกับมือหยาบๆ ตะปบลบที่
แขนบางๆ สายชลสะดุ้งขยับขึ้น ขณะที่คนร่างสูงที่มีสีหน้าเคร่งเครียด
ถูกปืนจ่อยื่นมองก็ไหวตัวจะขยับขึ้น ผลก็คือถูกด้ามปืนกระแทกหนักๆ
เข้าที่กลางหลัง ร่างสูงทรุดฮวบลงในทันที

“อย่าทำเขานะ..!” สายชลกรีดเสียง

ยอดใช้หัวเข่าและฝ่ามือยันพื้นไว้ ใบหน้าที่ก้มต่ำเครียดซึ่ง
เห็นรอยกรามถูกกัดจนเป็นสันนูน

“เขาเป็นเพียงคนงานใหม่ กำลังไม่สบาย ปล่อยเขาไปเถอะ”

“ปล่อยให้มันกลับไปยกโขยงพรรคพวกมายิงหัวผมนะซี...ไม่ได้
หรอก” เขาหันไปสั่งลูกน้อง “มัดมัน...เอาไปทิ้งข้างทางทิ้งรถทิ้งคน”

“อย่าฆ่าเขานะ..!”

“ผมไม่ฆ่าหรอก ผมไม่ได้คิดจะติดคุก”

เธอถูกกระชากให้เดินตาม ขณะที่ยอดถูกถือให้ล้มคว่ำลง เขา
ใช้มือยันไว้ก่อนที่ทรวงอกจะแตะถูกพื้น ทันทีนั้นร่างหนักก็พลิกกลับ
กวาดขาเกี่ยวคนยืนใกล้จนล้มลงไปก่อนจะดีดกายลุกขึ้นยืนอย่างรวดเร็ว
กระโจนที่เดียวก็เข้าถึงตัวชายอีกคนหนึ่งซึ่งร้อง “เฮ้ย” ยืนตะลึงอยู่

คนที่ตั้งแถมกระชากกันเดินจากไปหันขวับกลับมา ภาพที่เห็น
ก็คือ ร่างจรรยาสองร่างหันเข้าหากันอย่างกระชั้นชิด ยอดยึดมือทั้ง
สองของคู่ต่อสู้ไว้อย่างเหนียวแน่น ปืนในมือถูกยิงลั่นออกไปนัดหนึ่ง
ก่อนที่เขาจะกระแทกเข้าเข้าที่กลางลำตัวของอีกฝ่ายอย่างแรงจนร่างนั้น
งอคู้ แล้วหมัดข้างขวาที่ถูกเงื้อง่าสุดแขนก็ฟาดเสยเข้าที่ปลายคาง
คู่ต่อสู้ล้มหงายไปข้างหลัง แฉ่หนึ่งสิ้นฤทธิ์

ยอดหันขวับกลับมา คนที่ถูกเกี่ยวขาล้มลงแต่แรกตะเกียกตะกาย
ลุกขึ้น ปืนในมือหันปลายตรงมาทำให้เขาชะงัก

“เฮ้ย...อย่างไร..!”

นายมุ่งร้องห้าม หากลูกน้องลั่นไก เรื่องเล็กจะกลายเป็น
เรื่องใหญ่ไปในทันที นายมุ่งมีนิสัยเกเร เป็นอันธพาล แต่เกลียดกลัว
ตำรวจและการถูกจองจำเป็นที่สุด

สายชลมองปืนในมือคนอยู่ใกล้ ถือเป็นโอกาสที่เขากำลังสนใจอยู่
ทางอื่น ฟาดกำปั้นที่ประกบกันเข้าที่ชายโครงของเขาเต็มแรง

นายมุ่งร้องอึก กอตัวลงพร้อมกับที่ทำปืนลั่นดังปัง ลูกน้อง
ที่จ้องปืนใส่ยอดหันขวับมา ดังนั้นจึงถูกทำหนักๆ เหวี่ยงกระแทก
เข้าที่มืออย่างแรง ปืนในมือหลุดกระเด็นไปไกล แล้วก็โดนหมัด
หนักๆ กระแทกแรงเข้าที่ใบหน้า ร่างหยาบ เซลลาไปอย่างไม่มีทิศทาง

โดยไม่ทิ้งจังหวะห่าง ยอดปราดไปยังคนที่ถูกชกล้มลงแต่แรก
คว่ำปืนที่ค้างอยู่ในมือขึ้นมาถือไว้ นายมุ่งกำลังหันไปหาสายชลผู้
ถอยกรูดไปข้างหลัง ตกใจกับท่าทางดูร้ายสีหน้าโกรธเกรี้ยวสุด
ของคนที่ถูกเธอฟาดกำปั้นใส่

“เปรี้ยง..!”

เสียงปืนดังขึ้นอีกนัดทำให้สายชลสะดุ้งสุดตัว ได้ยินเสียงนายมุ่ง
ร้องอย่างเจ็บปวด ปืนในมือหลุดลงกับพื้นพร้อมกับลำแขนห้อยแนบ
ลำตัว เขาใช้มืออีกข้างหนึ่งจับแขนที่ถูกยิงไว้ขณะทรุดลงคุกเข้ากับ
พื้น เลือดที่แขนไหลลงเป็นทาง

“เออละ ทีนี้ใครเป็นนาย..!”

น้ำเสียงถามหยาบกร้าวเช่นเดียวกับสีหน้า ดวงตาคมวาววาม
ป็นในมือเล็งตรงแนวแนอยู่ที่อีกฝ่าย

“ยอด อย่างยิ่งอีกนะ” สายชลร้องลั่น

สีหน้าของอีกฝ่ายกลับไม่หวั่นไหว น้ำเสียงเย็นชาจนคนฟังรู้สึก
สะท้าน “ถ้าไม่ฆ่า มันจะกลับมาฆ่าเรา”

“นี่ไม่ใช่สงครามนะยอด เธอฆ่าเขาไม่ได้..!” เธอละล้าละลัก
กรีดเสียง

อีกฝ่ายยื่นมือ

“ปล่อยเขาไปเถอะนะ ฉันขอร้อง....”

สีหน้าคนถือปืนอ่อนลงอย่างรู้สึกตัว มือที่ถือปืนก็ค่อยๆ ลดลง
สายชลรีบหันไปหาคนถูกยิงที่ทรุดอยู่กับพื้น คว่ำปืนขึ้นมามีมือ
พุดอย่างร้อนรน

“ไปได้แล้วนายมุง แล้วอยากกลับมาอีกนะ ถ้าเห็นอีกละก็
คราวนี้นายตายแน่ ทั้งนายเชษฐ ทั้งเขาคนนี่คงไม่ใจดีปล่อยเธออีก”

นายมุงพุดตัวลุกขึ้น เดินโซเซอย่างเจ็บปวดไปขึ้นรถพร้อมกับ
ลูกน้องอีกสองคนที่จุดประกองกันเดินตามไป ถนนที่เล็กแคบทำให้
ฝ่ายนั้นกลับรถอย่างทุลักทุเล ในที่สุดมันก็แล่นผ่านสายชล ผ่านยอด
กลับออกไปจากหนทาง

พอฝ่ายนั้นหายลับ “คนเก่ง” ก็ทรุดฮวบ

“ยอด..!”

สายชลถลาเข้าไปคุกเข่าลงข้างๆ ใบหน้าคมเผือดซีด ริมฝีปาก
เม้มเหมือนกับกำลังสะกดกลิ่นความเจ็บปวดและเรียกความเข้มแข็งให้
กลับคืนมา

“เป็นยังไงบ้าง” เธอถามอย่างห่วงใย

“ได้ยินเสียงทอดถอนใจหนักหน่วง “ผมไม่เป็นไร”

เธอกลับเติมไปด้วยความวิตกกังวล

“แผลเปิดอีกแล้วใช่ไหม เจ็บหรือเปล่า”

“ไม่เจ็บ”

“ฉันจะพาเธอกลับไปหาหมอ”

“ไม่ต้อง... กลับไร...”

“ตกลง...เดินไหวไหม” มือบางๆ ทั้งสองข้างจับกระชับต้นแขนที่
ล่าส่นพุงให้ลุกขึ้น “มาเถอะ ฉันจะพาไปที่รถ”

เธอช่วยพุงร่างหนาหนักให้ลุกขึ้นเดินโดยปราศจากความชิงชัง
รังเกียจ เขาเสียงชีวิตช่วยเธอไว้อย่างกล้าหาญทั้งที่ตัวเองก็กำลังเจ็บ
กายสั้มผัสสากายโดยไม่ตั้งใจ แต่ก็ทำให้เกิดความรู้สึกแปลกใหม่ที่เธอ
ไม่ได้คาดคิด เธอรู้สึกถึงความอบอุ่นที่จุดขึ้นอย่างลึกล้ำ

ร่างบางๆ ส่งให้คนเจ็บขึ้นนั่งก่อนที่จะอ้อมมาเปิดประตูด้านหลัง
พวงมาลัย เห็นร่างใหญ่พิงหลังหลับตา อีกครั้งที่เธอได้ยินเสียง
ทอดถอนใจหนักหน่วง

สายชลหยิบผ้าขนหนูผืนเล็กจากย่าม ซักเหงื่อที่ชุ่มโชกบน
ใบหน้าของอีกฝ่าย

“ยอด... ถ้าฉันทำได้จะให้เหรียญกล้าหาญเธออีกเหรียญหนึ่ง”

ใบหน้าสีเข้มที่เคยเครียดและเคร่งขรึมกลับอ่อนโยน ริมฝีปาก
เหยียดคลายออก เป็นครั้งแรกที่เธอเห็นเขายิ้ม

“ขอบใจมากนะ.....”

อีกฝ่ายไม่มีสั้มเสียงตามเคย.....

สายชลจอดรถส่งคนเจ็บให้เดินเข้าห้องพักก่อนจึงพารถแล่นเลย
ไป อีกครู่หนึ่งเธอก็เดินตัวปลิวขึ้นบ้าน เชษฐยืนมองตาขวางอยู่
ใกล้ๆ ซไมพร ส่วนอัญชลิ้นั่งมองอยู่อีกทางหนึ่ง

เธอรืบเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นก่อนที่จะถูกดูว่า เสียงอุทานตกใจ
สลับกับเสียงชั๊กถามทำให้ตา ชงโคกับพรเดินมาฟัง

สายชลจบเรื่องเล่า

“หนูจะเอายา คงต้องทำแผลให้ยอดใหม่”

แต่ว่าเชษฐตัดบตด้วยน้ำเสียงห้วนๆ “ไม่ต้อง”

เขาหันไปทางอัญชลิ “ไปเอากระเป๋ายามาซิ”

อัญชลิลุกเดินไป ครู่เดียวก็ถือกระเป๋ายาไปย้อมบรรจุยาสำคัญที่
ถูกจัดเตรียมไว้ให้พร้อมหยิบไปใช้ใกล้ๆ ใต้ในทันที

เธอหายออกไปพร้อมกับเชษฐ

สายชลมองตาม ไม่กล้าเอ่ยนามพี่สะใภ้ ไม่แน่ใจว่านายมุง
จะพุดจริง คงไม่เป็นเรื่องดีหากเธอจะพุดว่าอัญชลิอยู่เบื้องหลังนายมุง
จนทำให้เกิดเรื่องขึ้นเป็นครั้งที่สองแล้ว

...คุณอัญชลิพุดเสมอว่าคุณสายชลรักผม...

เพราะเหตุนี้กระมังนายมุงจึงแปลเจตนาของสายชลไปในทางที่
ผิดเสมอ แปลความเมตตาเป็นกันเองไม่ถือเนื้อถือตัวเป็นความรักใคร่
นายมุงมีรูปร่างหน้าตาดีแต่ไม่ใช่คนฉลาด ซ้ำยังหลงตัวเองอีกด้วย

“แล้วชลดกใจมากไหม” ซไมพรถามอย่างห่วงใย

สายชลกลับยิ้มหน้าเป็น ลืมเลือนความตกอกตกใจไปสิ้น

“คะ แต่หายแล้ว ความจริงมันก็ตื่นเต้นดี”

“บ๊องแล้ว เธอกับยอดผ่านความเป็นความตายมาหยกๆ นี่ยังมายิ้ม บอกว่าตื่นเต้น”

“ความจริงคงจะไม่ถึงกับตายหรือคะพี่ไม นายมุ่งพูดเองว่าไม่อยากติดคุก”

“แต่ถ้าเขาลักพาตัวชลไปก็จะต้องเจอคุกเช่นกัน”

“เขาเข้าใจว่าชลมีจิตพิศवास ถึงยังงี้ก็ต้องอภัยให้กระมังคะ”

“ท่าจะเสียดสิ”

“นั่นซีคะ แต่ว่าต่อไปนี่ก็คงจะไม่กล้าโผล่มาให้เห็นแล้วละคะ... กลัวยอด... ยอดน่ากลัวมากๆ ”

น้ำเสียงของเธอบอกความชื่นชม

เธอมองพรกับชงโคล้อๆ “ใครก็ตามที่เคยพูดว่านายยอดเป็นคนสติไม่ดี ไม่รู้จักสู้คน น่าจะได้เห็นตอนที่เขาจัดการกับเจ้าสามคนนั้นแล้วจะต้องเปลี่ยนใจ ไม่กล้าพูดอย่างนั้นอีกแน่นอน”

ชายชราหนึ่งพึงอยู่เป็นเวลานาน พยักหน้าอย่างพึงพอใจ เช่นเดียวกับชไมพร ผู้ซึ่งซ่อนความชื่นชมไว้ภายใต้ท่าที่ราบเรียบ พรห่อไหล่

“พี่ยอดเขาแน่ถึงขนาดนั้นเลยหรือคะ จริงซี ก็เขาเคยเป็นทหารผ่านศึกมาก่อนนี่นา ตายแล้ว พวกหนูนึกว่าเขาดีแต่รูปหล่อแต่ที่มและซี้ชลาดชะอีก.... ”

“พวกเราแกล้งเขาย่อยๆ ไม่รู้ว่าโกรธหรือเปล่า” ชงโคล้วนใจ สายชลยิ้มหยอกเย้า “คงไม่เป็นอะไรมั้ง พรกับชงโคลถึงจะแกล้งก็แกล้งอย่างมีไมตรี... ฉันทักกับน้อง... เขาโกรธไม่ลงหรือหน้า”

พรบิตชายเสื่อไปมา

“แล้วทีนี้หนูจะทำยังไงดีคะ... จะกลั่มองหน้าเขาหรือ”

“ไม่กล้าก็ไม่ต้องมองซี” ชไมพรปรามขรัมๆ “โน่น เข้าครัว

ไปอุ่นอาหารให้ร้อนแล้วยกไปให้เขากิน”

พรรีบลุกขึ้น “คะๆ หนูไปเดี๋ยวนี้”

“ป้อนให้ถึงปากเลยนะ” สายชลส่งเสียงเย้า แล้วหันมาหาชงโคล

“เอ้า ชงโคล จะปล่อยให้พรทำคะแนคนเดียวหรือ”

เด็กสาวหัวเราะคิกก่อนจะลุกตามเพื่อนไป

ชไมพรส่ายหน้า ตาพึมพำๆ

“ระริกกระริ่นัก น้องเด็กพวกนี้”

สายชลพูดว่า “ก็มันกำลังเป็นสาวนี่คะ ตา นายยอดเขาก็

รูปหล่ออยู่ด้วย”

ชไมพรกลับพูดเสียงอ่อน

“พี่เองก็รู้สึกแต่แรกแล้วว่ายอดไม่เหมือนใคร หน้าตาดี ท่าทางสุภาพ ถึงจะยังขี้ต๊อง แข็งๆ แต่ก็พัฒนาดีขึ้นเร็วมาก เขาพูดน้อยแต่ว่าคำพูดแต่ละคำและแววดาก็ไม่ได้บอกอะไรเลย”

“นั่นแหละ พี่ไม...” สายชลจับแขนพี่สาวพลาวยิ้มกว้างอย่างยินดี “คิดเหมือนหนูเปียบเลย”

ชไมพรมองดวงตาสุกใสของอีกฝ่ายไม่เต็มตา กลบเกลื่อนด้วยสีหน้าเคร่งขรัม

“น่าเสียดายที่เขาเป็นแค่คนงานคนหนึ่งเท่านั้น วันๆ จะต้องถือจอบถือเสียม ทำงานตรากตรำ ตากแดดตากลมอยู่ในไร่ เขาน่าจะทำได้ทำอะไรที่ดีกว่านั้น”

“อย่างเช่นไปเป็นทหารไซ้ไหมคะ”

“ไม่ใช่... พี่หมายความว่าเราน่าจะหางานที่ดีกว่าให้เขาทำ.....

เราอาจจะฝึกให้เขารู้จักงานทั้งหมดจะได้เป็นหัวหน้าคนงาน คุมงานแทนพี่เซษฐ้อย่างที่นายมุ่งเคยทำก็ได้ เขาอาจจะทำได้ดีกว่านั้นด้วยซ้ำ”

“เสียเวลาเปล่าๆ คะ” สายชลบอกพี่สาว “ยอดไม่ปักหลักอยู่กับเรานานหรือพี่ไม เขากำลังตามหาภรรยาที่หายไป พบเมื่อไหร่เขาก็จะต้องไปจากเราแน่นอน”

“อย่างนั้นหรือ.... น่าเสียดายจัง.....”

“นั่นซีคะ ชลก็เสียดาย” อีกฝ่ายเออออเสียงซื่อ “คนดีคนกล้าแบบนี้หาไม่ได้ง่ายๆ จริงไหมคะตา”

เธอหันมาหาชายชราผู้ซึ่งตอบว่า

“จริงซี ตายูมาจนแก่ปานนี้ เพิ่งจะถูกใจนายคนนี้เป็นคนแรก เขาช่วยแกไว้ เท่ากับว่าเขามีบุญคุณกับตาด้วย”

“โถ...ตาขา....”

สายชลชบหน้าลงกับท่อนแขนอวบใหญ่ของชายชราด้วยความรักผูกพัน เธอนึกถึง “คนมีบุญคุณ” ด้วยความรู้สึกอบอุ่นใจ แล้วก็อดยิ้มไม่ได้ ป่านนี้คงถูกขนาบซ้ายขวาด้วยบรรดาสาวๆ

พร ชงโคล แล้วยังบรรดาลูกหลาน พี่น้องของพวกคนงานอีกเล่า

เธอน่าจะเตือนสาวๆ พวกนั้น เพื่อว่าหาก “เจ้าของ” เขากลับมาจะได้ไม่มีการผิดหวังเสียอกเสียใจกันจนเกินไป.....